

New Orleans Heat - "keeping the real jazz alive"

Ved afslutningen af koncerten i Seaside Jazzklub med det engelske jazzband kom orkesterleder Barry Grummett med følgende udtalelse " We are keeping the real jazz alive".

Det kan selvfølgelig altid diskuteres, hvad der ligger i begrebet "real Jazz". Men "the real jazz" i denne forbindelse betyder efter min opfattelse den autentiske, swingende New Orleans jazz og den revival jazz, som dukkede op i 1950erne med blandt andre verdenskendte engelske musikere som trompetisten Ken Colyer og klarinettisterne Monty Sunshine og Ian Wheeler i spidsen. Så ud fra den betragtning, må man virkelig give ham ret. New Orleans Heat bidrager i høj grad til at holde revivaljazzen i live på et højt plan her i 2018.

Orkestret leverede en fremragende koncert, der umiddelbart gav tilhørerne endnu en musikalsk oplevelse i Seaside jazzklub.

De enkelte musikere spillede overbevisende både som solister og kollektivt. Richard Churchs trompet vekslede mellem kraftfulde og stille passager – sidstnævnte mindede flere steder om Ken Colyers lyriske trompetspil. Desuden kunne man høre ham synge på enkelte numre.

John Scantleburys spændende og virtuose klarinettspil mindede om en videreudvikling af spillestilen hos klarinettisterne Monty Sunshine fra Chris Barbers orkestre og Ian Wheeler fra Ken Colyers jazzmen. Dette kom bedst til udtryk i numrene St Philip Street Breakdown og Burgundy Street blues, hvor han virkelig udfoldede sig på klarinetten. Hertil kom hans udmærkede vokal i flere numre. Dave Vickers robuste trombonespil gav i øvrigt et flot modspil til de to øvrige blæsere.

Det er altid en fornøjelse at høre traditionelle numre som Dippermouth Blues og Snag It spillet på en autentisk måde, så de oprindelige udgaver af melodierne og musikernes spilleglæde går op i en højere enhed.

Ved pianoet sad orkesterlederen Barry Grummett, som introducerede de forskellige numre. Hans spil lagde grunden i rytmegruppen sammen med Alan Birkinhead på banjo, der på udmærket måde også lagde stemme til bl. a. blues nummeret 2.19. Ved trommerne sad Colin Bushell. Selvom orkestrets bassist var fraværende, fungerede rytmegruppen ganske udmærket, idet hans vikar på bassen var den kendte danske klarinettist og bassist Ole Olsen. Flot spil, selvom han var ganske ny og ukendt med orkestrets spillestil.

Publikum i salen var som sædvanligt aktive gennem alle koncertens tre sæt med klapsalver efter hver solistisk præstation, hvilket musikerne honorerede på bedste måde.

Dette og et udsøgt repertoire med kendte og afvekslende numre som "Four, five times", "Running Wild" og "Kid Thomas Boogie" var med til, at vi tilhørere havde endnu en spændende jazzaften i Seaside Jazzklub.